

DREPTUL

LEGIslaTİUNE — DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — ECONOMIE POLITICĂ

DIRECTOR: C. G. DISSESCU

PRIM-REDACTOR: V. ATHANASOVICI

Redactori: PAUL NEGULESCU, DEMETRU NEGULESCU, ALEX. CERBAN, G. MEITANI, G. G. DANIELOPOLU
G. C. CRISTESCU, SILIU RĂDULESCU

ZIARUL APARE
JOIA ȘI DUMINECA

REDACTIA ȘI ADMINISTRAȚIA: STRADA PARIS, 20

REDACTOR-ADMINISTRATOR
B. P. RĂDULESCU

ABONAMENTELE

se fac pe an și pe jumătate de an

la 1 Ianuarie și 1 Iulie

Dela 1 Iulie până la 1 Sept. ziarul nu apare

GRIGORE G. PĂUCESCU
FONDATOR-PROPRIETAR

Un număr: 50 bani

Un număr vechin 1 leu

COSTUL ABONAMENTULUI

Pe an, 40 lei; pe jumătate an, 20 lei

Studentii plătesc pe jumătate

Pentru străinătate se adaugă timbrul postal

S U M A R

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ. — *Inalta Curte de casație și justiție, secția I: Lepăduță Take Călinescu cu Matei Dănăricu.*

Curtea de apel din București, secțiunea III: A. Dumitrescu și Luța Paspali cu P. S. Polimeride și alții.

Judecătoria ocolului Budești-Argeș: G. Lepșa cu N. State Lepșa.

JURISPRUDENȚA STRAINA. — *Curtea de apel din Paris. Observațiune de D. Alexandresco.*

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIUNE ȘI JUSTIȚIE

SECȚIUNEA I

Audiența dela 31 Mai 1913

Președinta d-lui C. R. Manolescu, președinte

Lepăduță Take Călinescu cu Matei Dănăricu

FĂDURE. — ARBORI DESTINAȚI TĂERII. — AVERE MOBILIARĂ. — ART. 465 ȘI 466 COD. CIVIL.

PĂDURE. — ARBORI DESTINAȚI TĂERII. — VÂNZARE. — ADJUDĂCARE. — FORMELE VÂNZĂREI PENTRU LUCRURI MIȘCĂTOARE. — ART. 465 ȘI 466 COD. CIVIL.

1° Potrivit dispozițiilor art. 465 și 466 cod. civil, arborii netăiați încă se consideră ca imobile numai pe timpul cât nu sunt despărțiți de pământ, iar nu și atunci când sunt vânduți spre tăere, de oarece în acest caz nu se are în vedere decât o avere mobilă, despărțită de pământ, deși această despărțire nu s'a efectuat încă.

2° O pădure deși s'ar afla încă pe picior în momentul adjudecării, însă dacă arborii erau destinați tăerii, vânzarea pădurei nu poate fi cali-

ficată decât ca o vânzare de avere mobilă, pusă formelor prevăzute de procedura civilă pentru vânzarea silită a bunurilor mișcătoare.

No. 167. — Respins recursul făcut de Lepăduță Take Călinescu și alții în contra deciziei Curții de apel din Craiova, secția II, No. 38 din 1911, în proces cu Matei Dănăricu.

S'a citit raportul făcut în cauză de d-l consilier I. N. Stambulescu.

S'au ascultat: d-l avocat T. Cămărășescu, pentru recurent, în dezvoltarea motivelor de casare; d-l avocat S. Rosental, din partea intimatului, în combateri.

Curtea deliberând,

Asupra motivului 4, 5 și 6 de casare:

IV. «Rea interpretare și violarea art. 461 și următorii cod. civil, 466 cod. civil și a art. 687 și 81 pr. civilă. Cerând Curții de apel ca să anuleze vânzarea acestor păduri făcută fără paza formalităților cerute de art. 401 și următorii cod. civil, și art. 687 și 81 pr. civilă, Curtea decide că vânzarea pădurei spre exploatare aparținând minorilor, este o afacere mobilă și devine mobilă chiar din momentul ce tutorele a obținut autorizația celor în drept și, ca atare, neobservarea formalităților prevăzute de articolele mai sus citate, nu atrage nevalabilitatea vânzării față de minori. Art. 466 cod. civil, își are aplicarea numai după ce contractul a devenit perfect sub raportul capacității și formelor cerute de lege pentru vânzarea bunurilor imobiliare aparținând minorilor, nu mai de atunci arborii se pot considera detașați de sol și deci ca bunuri mobile. Când este vorba însă de a se fixa condițiunile necesare validității contractului, nu caracterul viitor al lucrurilor trebuie avut în vedere, ele păstrându și caracterul de imobile până la realizarea juridică a vânzării. La înlăturarea acestor formalități proteguitoare minorilor, Curtea ajunge prin rea interpretare și violarea textelor mai sus arătate.

V. «Violarea art. 698, 677 pr. civilă. Curtea, chiar în

ipoteza unei vânzări mobiliare, trebuia să țină seamă de dispozițiunile art. 696 pr. civilă. Fiind vorba de o vânzare pentru eşire din indiviziune dintre majori și minori, după cum însăși Curtea constată, urma ca vânzarea bunurilor chiar mobiliare să se facă potrivit art. 681, 687 pr. civilă, iar nu cu formele vânzărilor mobiliare, după cum decide Curtea, care nu se aplică decât în cazul art. 730 al. 1 conform art. 696 pr. civilă.

VI. «Nemitivare, greșită aplicare a art. 952 din codul civil, exces de putere. Am susținut că, în speță, vânzarea pădurilor minorilor fiind imobiliară și făcută fără formele legale, este inexistentă. Curtea, fără a motiva, hotărăște că este anulabilă și pentru că vânzarea pădurei a fost făcută și după cererea majorilor cari, zice Curtea, după art. 952 din codul civil, nu pot cere nulitatea vânzării, refuză și minorilor exercițiul acțiunii în nulitate chiar atunci când actul ar fi numai anulabil, aplicând astfel greșit art. 952 cod. civil, săvârșind și un exces de putere».

Având în vedere că, în ipoteză că ambele păduri formează un singur trup, recurenții au opus intimatului în recurs nulitatea ordonanței de adjudecare pe temeiul căreia au introdus acțiunea de față, de oarece la vânzare nu s'a observat dispozițiunile art. 401 și următorii cod. civil, căci nu s'a specificat a-nume imobilele de scos în vânzare cu vecinătățile și întinderile lor, nici dispozițiunile art. 687 pr. civilă, căci nu a trecut cel puțin 30 de zile dela afișarea publicațiunilor până la termenul vânzării; că, în fine, s'a omis a se lua concluziunile procurorului în ziua emiterei ordonanței de adjudecare, conform art. 81 pr. civilă, toate aceste formalități fiind necesare în vânzările în cari sunt interesați minorii;

Considerând că dispozițiunile art. 401 și urm. cod. civil, 687 și 81 pr. civilă, n'ar putea fi aplicabile în speță, decât atunci când vânzarea pădurilor Răgoaze și Bujorul s'ar considera ca o vânzare de bunuri imobiliare;

Considerând că, după dispozițiunile art. 465 și 466 cod. civil, arborii netăiați încă se consideră ca imobile numai pe timpul cât nu sunt despărțiți de pământ, iar nu și atunci când sunt vânduți spre țere căci, în acest caz, nu se are în vedere decât o avere mobilă despărțită de pământ, deși această despărțire nu s'a efectuat încă;

Că, în speță, Curtea de apel constată că, deși pădurea se află pe picior în momentul adjudecării, însă arborii erau destinați tăierii, așa că calificând vânzarea pădurei ca vânzare de bunuri mobile, a dat o bună interpretare art. 466 cod. civil, și întrucât dispozițiunile art. 501 și următorii cod. civil și 687 pr.

civilă, nu sunt aplicabile vânzărilor mobiliare, urmează că Curtea de apel nu a violat aceste texte de lege;

Considerând că este fără interes a se cerceta dacă cu ocaziunea emiterei ordonanței de adjudecare, procurorul a pus concluziuni, deoarece o asemenea ordonanță nu este cerută de lege în vânzările mobiliare;

Că, de asemenea, art. 952 c. civil, ce recurenții pretind că s'a violat de Curte, nu are nici un raport cu speța, deoarece nimeni nu a contestat că incapacitatea minorilor ar putea fi opusă și de alte persoane afară de dâșii și reprezentanții lor;

Că, de aceea, și aceste mijloace de casare se găsesse neîntemeiate și recursul urmează să fie respins¹⁾.

Pentru aceste motive, respinge.

CURTEA DE APEL DIN BUCUREȘTI

SECȚIUNEA III

Audiența dela 17 August 1913

Președinta d-lui D. Florescu, consilier

A. Dumitrescu și Luța Paspali cu P. S. Polimatide și alții

ALIENAȚI. — ADMINISTRATOR PROVIZORIU. — NUMIRE. — HOTĂRĂREA PRIMEI INSTANȚE. — DACA E SUPUSĂ APELULUI. — ART. 32 DIN LEGEA ALIENAȚILOR. — ART. 104 ȘI 316 PR. CIVILĂ.

ALIENAȚI. — ADMINISTRATOR PROVIZORIU. — NUMIRE. — TRIBUNALUL COMPETINTE. — ART. 33 DIN LEGEA ALIENAȚILOR.

SUSPICIUNE LEGALĂ. — DESINVESTIREA INSTANȚEI. — INTERDICȚIE. — CERERE DE NUMIREA ADMINISTRATORULUI PROVIZORIU. — ART. 266 PR. CIVILĂ.

ALIENAȚI. — CONSILIU DE FAMILIE. — ALCĂTUIREA LUI. — INSTANȚE COMPETINTE. — ART. 33 DIN LEGEA ALIENAȚILOR.

ALIENAȚI. — ADMINISTRATOR PROVIZORIU. — NUMIRE. — ATRIBUTUL INSTANȚEI DE FOND. — CONSILIU DE FAMILIE. — RECOMANDATIE. — ART. 33 DIN LEGEA ALIENAȚILOR.

¹⁾ Incuviințarea tribunalului de a se numi un administrator provizoriu dată în urma unei cereri făcută în conformitate cu dispozițiunile art. 32 și urm. din legea alienațiilor constituind o ade-vărată hotărâre, este susceptibilă de a fi atacată pe calea apelului, întrucât orice hotărâre fie de natură contencioasă sau grațioasă trebuie să treacă prin două grade ordinare de jurisdicție și cel de al doilea grad de jurisdicție nu poate fi răpit părților interesate decât dacă legea interzice în mod formal dreptul de apel.

²⁾ Potrivit dispozițiunilor art. 33 din legea alienațiilor, tribunalul care este îndreptățit a pro-

1) Primele trei motive de casare au fost respinse pentru consideratiuni de fapt.
N. R.

cede la numirea administratorului este acela al domiciliului persoanei așezată în ospiciul de alienați.

3° Efectele suspiciunii legale aducând o decădere a instanței care a fost desinvestită numai cu privire la cauza care a format obiectul strămutării pentru suspiciune legitimă, urmează că dacă un tribunal a fost desinvestit pentru cauză de suspiciune legitimă în privința judecării unei cereri de punere sub interdicție, nu poate fi însă desinvestit de a statua asupra unei cereri făcută conform legii alienaților pentru numirea unui administrator provizoriu.

4° Consiliul de familie alcătuit în conformitate cu legea alienaților apărând ca o consecință imediată și necesară a stărei de alienațiune a unei persoane, urmează că această alcătuire trebuie să emane dela aceeași instanță care este chemată a se pronunța și asupra numirii administratorului provizoriu.

5° Atribuțiunile consiliului de familie cu privire la numirea unui administrator provizoriu asupra averii alienatului, mărginindu-se numai la niște simple recomandări în ce privește persoana administratorului, instanța de fond este suverană în a numi ca administrator pe o persoană care îi insuflă mai multă încredere, chiar dacă nu a fost recomandată de majoritatea membrilor consiliului de familie.

Curtea,

Asupra apelului făcut, prin petiția înregistrată la No. 948 din 7 Iunie 1913, de către Anghel Dumitrescu și Luța M. Paspale în contra jurnalului No. 6640 din 31 Mai 1913 al tribunalului districtului Teleorman, prin care Petre D. Polimeride, avocat, este numit administrator provizor al averii lui N. C. Furculescu, care, după cererea parchetului, a fost internat într'un ospiciu de alienați;

Ascultând pe apelanți, pe intimați și pe ministrul public în concluziunile lor;

Având în vedere că din actele aflate în dosar se constată în fapt următoarele :

Luța N. Paspale, în calitate de soră a lui N. C. Furculescu proprietar din comuna Furculești, districtul Teleorman, prin petiția înregistrată la No. 20.000 din 9 Iulie 1912, a cerut tribunalului Teleorman punerea sub interdicțiune a numitului său frate pentru cauză de sminteală.

La 16 Iulie 1912, N. C. Furculescu adresează Inaltei Curți de casație o petiție prin care cere strămutarea, pentru cauză de suspiciune legitimă, a cererii de interdicțiune dela tribunalul Teleorman la tribunalul Ilfov. Mai înainte ca Inalta Curte să se pronunțe asupra strămutării, tribunalul constituie consiliul de familie conform legii, care consiliu prin avizul cu data de 24 Iulie 1912 opiniază pentru admiterea cererii de punere sub interdicție, iar la 29 Ianuarie 1913, Inalta Curte de casație secția II, prin decizia No. 90 admite strămutarea cererii de punere sub interdicție, dispunând ca ea să fie judecată la tribunalul Ilfov, unde fiind trimisă s'a repartizat la secția II a aceluși tribunal.

Luța M. Paspale, prin petiția înregistrată la No. 12478 din 22 Mai 1913, cere tribunalului Ilfov secția IV să se numească un administrator provizoriu ca să îngrijească de averea fratelui său N. Furculescu, cerere care și azi este pendinte, fiind fixat termenul pentru rezolvarea ei la 13 Septembrie 1913.

La 24 Mai 1913, parchetul tribunalului Teleorman, prin adresa No. 3480, după ce mai înainte luase măsuri în conformitate cu dispozițiunile legii asupra alienaților din 15 Decembrie 1894, de internarea lui N. Furculescu în ospiciul Mărcuța, a cerut tribunalului numirea unui administrator provizoriu care să îngrijească de averea alienatului potrivit art. 32 și următori din zisa lege și tot în aceeași zi de 24 Mai, Luța N. Paspale adresează o petițiune tribunalului Teleorman prin care se asociază la cerererea parchetului. În urma acestora, tribunalul, după ce ia informațiuni dela primarul comunei Furculești unde domiciliază alienatul, constituie consiliul de familie compus din șapte persoane, care fiind convocat în ziua de 31 Mai 1913, prin avizul ce a dat, majoritatea lui a recomandat ca administrator pe Paul Repezeanu, nepot al alienatului N. Furculescu; membrul din consiliu Ștefan Mihăilescu a recomandat ca administrator pe Paul Repezeanu (nepot al alienatului N. Furculescu) și Petre D. Po-

limeride, iar Anghel Dumitrescu, deși față, s'a abținut dela orice recomandațiune;

Tribunalul, prin jurnalul No. 6640 din 31 Mai 1919, după ce a ascultat pe ministerul public și pe membrii din consiliul de familie, Anghel Dumitrescu și Paul Repezeanu, care au cerut să dea explicațiuni, a numit ca administrator pe Petre D. Polimeride.

Luța M. Paspale și Anghel Dumitrescu, nemulțumiți pe jurnalul Tribunalului, prin aceiași petiție au declarat prezentul apel.

Având în vedere că astăzi, în fața Curței, intimatul Petre Polimeride, mai înainte de orice altă discuțiune, a susținut: 1) că apelul făcut de Luța M. Paspale și Anghel Dumitrescu este inadmisibil, pe motiv că din citirea și interpretarea art. 32, 33, 34 și 38 din legea asupra alienațiilor, rezultă că numirea unui administrator provizoriu este o consecință necesară și inevitabilă a stărei de internare a unui alienat în ospiciu și, ca atare, constituind o măsură de o extremă urgență, nu îngăduie o temporizare prin exercitarea unor căi de atac, căci ar lipsi pe incapabil un oarecare timp de reprezentanța legală; 2) că, chiar dacă s'ar decide că apelul este admisibil în principiu, încă el trebuie respins ca făcut de niște persoane fără calitate, întrucât Luța M. Paspale și Anghel Dumitrescu n'au figurat ca părți la prima instanță, știut fiind că numai asemenea părți au dreptul de a face apel;

Considerând că, în ce privește incidentul de inadmisibilitatea apelului, că din art. 32 și urm. din legea asupra alienațiilor rezultă că numirea administratorului provizoriu, pentru girarea afacerilor unui alienat așezat în ospiciu, intră în căderile tribunalului de județ, care face numirea după cererea rudelor sau în lipsa lor după aceia a procurorului și în urma recomandațiunii consiliului de familie; că, o asemenea cerere, prin natura ei, prezintă un caracter de independență ca oricare altă cerere principală, căci efectele numirii administratorului nu încetează decât odată cu însănătoșirea bolnavului sau cu interzicerea lui și numirea unui tutor definitiv, precum rezultă din art. 38 al legii;

Considerând că, soluțiunea tribunalului dată asupra unei asemenea cereri și numiri, constituie o adeverată hotărâre;

Considerând că, din principiile generale stabilite prin art. 316 și 104 pr. civilă rezultă că orice hotărâre, fie de natură contențioasă sau grațioasă, trebuie să treacă prin două grade ordinare de jurisdicțiune prima instanță și apel și că cel de al doilea grad de jurisdicțiune nu poate fi răpit părților interesate decât dacă legea interzice în mod expres dreptul de apel;

Considerând că, numai ca o consecință a aplicațiunei acestor principii jurisprudența a admis în mod constant, în cazurile prevăzute de codicile civil și procedura civilă cari alcătuesc materia dreptului comun, că există drept de apel în contra hotărârilor de numire a administratorilor, conservatorilor de imobile și secheștrilor judiciari;

Considerând că există o regulă constantă că principiile dreptului comun se aplică și în cazurile prevăzute de legile speciale, atunci când aceste legi nu deroagă de la aceste principii, și legea specială a alienațiilor nu conține nici o dispozițiune derogatorie în această privință;

Considerând că, obiecțiunea făcută de intimatul Polimeride prin care susține că măsura numirii administratorului, ordonată de legea alienațiilor, fiind de o extremă urgență, ar fi incompatibilă cu dreptul de apel, căci ar paraliza acțiunea administratorului cu privire la girarea afacerilor alienatului, lipsind pe acesta pentru un oarecare timp de un reprezentant legal, nu este întemeiată, de oarece, pe de o parte, nu prin asemenea deducțiuni și argumente implicite se poate răpi dreptul de apel acordat în contra unei hotărâri, dacă acest drept n'a fost ridicat expres de lege, iar pe de altă parte, nu este exact că apelul ar paraliza acțiunea administratorului, căci prin aplicațiunea regulilor din art. 379 și 380 cod. civil, relative la numirea tutorilor, administratorul averii unui alienat care, ca și tutorul, fiind reprezentantul legal al unui incapabil, are obligațiunea din cauza pericolului în întârziere să ia gestiunea afacerilor imediat după numirea lui, fără a fi împiedicat de apelul făcut în contra hotărârei care-i conferă această calitate, după cum nici tutorul nu este împiedicat de un asemenea apel acordat expres de lege, rămânând bine înțeles ca, după judecarea apelului, să fie descărcat de însărcinare în cazul când a doua instanță ar revoca numirea sa;

Că, afară de aceasta, un asemenea inconvenient se poate înlătura și prin aplicațiunea art. 129 pr. civilă, cerându-se execuțiunea provizorie;

Având în vedere că, apelanta Luța M. Paspali, pentru admisibilitatea apelului, a invocat dispozițiunile art. 642 pr. civilă, prin care se spune că hotărârile tribunalului ce se vor încheia asupra deliberărilor consiliului de familie, vor fi supuse apelului;

Considerând că, acest text este strein de materia ce se discută, de oarece în speță nu este vorba de o hotărâre a tribunalului dată asupra unor deliberări ale consiliului de familie, care constituiesc și ele niște adevărate deciziuni serpuse aprobării tribunalului în înțelesul art. 638, 639, 640 și 641 pr. civilă, texte pe care le vizează art. 642, ci de o hotărâre pronunțată de tribunal în urma unei cereri ce i s'a adresat direct și pentru pronunțarea căreia tribunalul se referă la consiliul de familie spre a-i face numai o simplă recomandațiune în persoana unui administrator în conformitate cu disp. art. 33 din legea alienațiilor;

Că, astfel fiind, argumentarea bazată pe citatul text cătă să fie înlăturată, urmând ca apelul să fie declarat admisibil numai pe celelalte considerațiuni arătate mai sus;

Având în vedere cel de al doilea incident ridicat de intimatul Polimeride, care consistă în aceea că apelanții de azi nu au calitatea de a face apel, întru cât n'au figurat ca părți la prima instanță;

Considerând că, în fapt, se constată că apelanții Luța Paspali și Anghel Dumitrescu au figurat ca părți la prima instanță și aceasta rezultă pentru cea d'întâi din propria sa petiție adresată președintelui tribunalului înreg. la No. 15903 din 24 Mai 1913, prin care în aceeași zi cu procurorul și alături de acesta cere și dânsa numirea unui administrator, drept pe care i-l acordă legea alienațiilor prin art. 33, în calitate de soră a alienatului Furculescu, iar pentru Anghel Dumitrescu rezultă din faptul că dânsul ca membru în consiliul de familie constituit *ad hoc*, în urma cererei procurorului de a se numi un administrator lui Furculescu, a fost față la tribunal și a luat concluziuni, opunându-se la constituirea unui asemenea consiliu, pe motiv că Furculescu avea deja constituit un consiliu de familie cu ocazia cererei de interdicție făcută de Luța Paspali în contra numitului;

Că, dar, din toate acestea rezultă că Luța Paspali și Anghel Dumitrescu au avut calitatea de părți la prima instanță, și au dreptul de a face și apel și deci și acest al doilea incident cătă a fi respins.

Având în vedere că după respingerea incidentelor de mai sus, continuând desbaterile, apelanții spre a ajuge la infirmarea jurnalului tribunalului, prin care numește administrator pe Petre Polimoride, au invocat următoarele motive: 1) că tribunalul Teleorman nu avea cădere să procedeze la numirea unui administrator provizoriu, de oarece cauza privitoare la punerea sub interdicție fiind strămutată pentru suspiciune legitimă la tribunalul Ilfov, acesta era deja sezisat de către Luța Paspali de o cerere identică care este încă pendinte; 2) că, consiliul de familie este ilegal constituit fiind deja alcătuit un alt consiliu în dosarul interdicției aflat la tribunalul Ilfov; că, consiliul a fost constituit după indicațiile primarului, care nu avea cădere să dea referințe asupra persoanelor care trebuiau numite; și că persoanele care au fost chemate să formeze acest consiliu, nu sunt în nici un raport de rudene sau prietenie cu alienatul Furculescu; 3) că, tribunalul în mod cu totul arbitrar numește administrator o persoană care n'a fost indicată de majoritatea consiliului de familie.

Considerând, în ce privește motivul referitor la incompetința tribunalului Teleorman, că el este nefundat și aceasta rezultă în mod învederat din dispozițiunile art. 33 din legea alienațiilor, prin care se spune expres că tribunalul care este îndreptățit a procedea la numirea administratorului este acela al domiciliului persoanei așezată în ospiciul de alienați, în speță tribunalul Teleorman, unde domiciliază Furculescu;

Considerând că faptul Luței Paspali, de a fi adresat și dânsa tribunalului Ilfov secția IV, sezisat prin strămutare cu interdicția, o cerere pentru numirea unui administrator, nu este de natură de a desinvesti tribunalul Teleorman, legalmente sezisat de cererea procurorului, căci după cum se constată din chiar termenii petiției sale, ea procedând în calitate de soră a lui Furculescu, în virtutea aceleiași legi a alienațiilor, nu putea potrivit art. 33 și 34 să se adreseze decât numai tribunalului Teleorman, ca și procurorul, și dacă a făcut altfel, inadvertența sau procedarea sa intenționată nu poate răsturna ordinea

stabilită de lege; că, susținerile sale de astăzi cu atât mai mult nu pot fi admise, cu cât se constată că mai în urmă și dânsa printr'o petiție dată tribunalului Teleorman s'a asociat la cererea procurorului;

Considerând că nu se poate obiecta că prin faptul că tribunalul Teleorman fiind desinvestit pentru cauză de suspiciune legitimă, de judecarea interdicțiunii, ar fi suspectat de a se pronunța și asupra numirii administratorului provizoriu, căci efectele suspiciunii aduc decăderea instanței care a fost desinvestită numai cu privire la cauza care a format obiectul strămutării pentru suspiciune legitimă, și această decădere nu poate fi invocată decât de persoana care a provocat strămutarea; or, în speță, obiectul este obiectul cererii procurorului, și nu Luța Paspali este aceea care a provocat strămutarea cererii de punere sub interdicție a lui Furculescu;

Considerând, în ce privește cel de al doilea motiv invocat de apelanți,—ilegala constituire a consiliului de familie,—că acest consiliu este legal alcătuit, de oarece din art. 33 din legea alienațiilor rezultă că existența lui apărând ca o consecință necesară și imediată a stărei de alienațiune a unei persoane, rezultă din aceasta că este un consiliu *ad-hoc* și că alcătuirea lui trebuie să emane dela aceeași instanță care este chemată a se pronunța și asupra numirii administratorului provizoriu care este prima măsură ce se impune a fi luată în interesul alienatului și în privința cărui administrator, consiliul trebuie să facă recomandățiuni;

Considerând că alcătuirea acestui consiliu nu poate fi viciată, după cum se susține, prin faptul că referințele asupra persoanelor care l-au compus au fost date de către primar, căci legea nu indică nici o normă în această privință, lăsând alegerea mijloacelor de a culege asemenea referințe la chibzuința și priceperea judecătorului, care în practică s'a raportat în general la referințele date de primar sau de rude;

Considerând că, validitatea consiliului nu poate fi contestată nici prin faptul că persoanele ce-l compun n'ar fi dintre rudele și prietenii alienatului, fiind stabilit că unul din membrii, Paul Repezeanu, este nepot, iar ceilalți sunt persoane din comuna Furculești care cunosc pe alienat de aproape, ca unii ce locuiesc în aceeaș comună cu dânsul, și aceasta cu atât mai mult, cu cât apelanții nici înaintea tribunalului, nici

astăzi în instanță n'au prezentat alte persoane, care ca rude sau prieteni ar putea fi preferite celor recomandate de primar;

Considerând, în ce privește cel de al treilea motiv invocat de apelanți, care consistă în aceea că tribunalul în mod arbitrar ar fi numit administrator pe o persoană care n'a fost indicată de majoritatea consiliului de familie, că acest motiv este de asemenea lipsit de orice fundament juridic, de oarece, după lege, atribuțiunea consiliului de familie mărginindu-se numai la niște simple recomandățiuni, nu poate ridica dreptul suveran de apreciere al judecătorului, care rămâne liber de a alege ca administrator pe persoana indicată chiar de minoritatea consiliului, când acea persoană îi inspiră mai multă încredere ca aptitudine, căci a se admite soluțiunea preconizată de apelanți, ar fi a se ajunge la o consecință cu totul contrarie spiritului legii, ca judecătorul să abdice dela adevărata sa misiune și recomandățiunea consiliului de familie să fie substituită hotărârei tribunalului, singurul în drept a decide asupra numirii.

Considerând că, în aprecierea ei, Curtea găsește că bine a chibzuit tribunalul numirea lui Petre Polimeride ca administrator provizoriu, întrucât numitul ca proprietar și avocat cu o bună reputățiune, prin pozițiunea sa socială prezintă suficiente garanții atât morale cât și materiale, pentru a corespunde unei asemenea misiuni, condițiuni la care se mai adaugă și împrejurarea că dânsul locuind în județul Teleorman se află aproape de centrul afacerilor alienatului, pe când Paul Repezeanu, cel recomandat de majoritatea consiliului de familie, deși nepot al lui Furculescu, el inspiră mai puțină încredere și apoi locuiește într'un alt județ, departe de interesele administrațiunii;

Că, astfel fiind, din considerațiunile de mai sus rezultând că apelurile făcute de Luța Paspali și Anghel Dumitrescu sunt neîntemeiate, cată a fi respinse ca atare.

Pentru aceste motive, redactate de d-l consilier Al. Dem. Oprescu, respinge apelul.

Semnați: D. Florescu, Al. Dem. Oprescu, Em. Miclescu.

JUDECĂTORIA OCOLULUI BUDEȘTI-ARGEȘ

Audiența dela 6 Mai 1913

Judecător, C. S. Ballan

G. Lepșa cu N. State Lepșa

FURT DE LEMNE. — PROPRIETATE ÎN INDIVIZIUNE. — COINDIVIZAR. — TĂERE ÎNTR'ASCUNS. — CONTRAVENȚIE. — ART. 309 AL. 2 ȘI ART. 396 AL. 3 COD. PENAL.

Un coindivizar care taie lemne din o proprietate asupra căreia mai are drepturi indivize și un altul, comite prin fapta sa delictul de furt de lemne, prevăzut și pedepsit de art. 309 al. 2 cod. penal, dacă faptul l-a comis într'ascuns; iar dacă tăerea s'a făcut fără să se fi ferit de a fi văzut, faptul constituie o contravenție prevăzută și pedepsită de art. 396 al. 3 cod. penal.

Judecata,

Asupra prezentului proces penal, pentru faptul de tăere de arbori de pe o altă proprietate străină;

Având în vedere actele din dosar, debaterile urmate și declarațiunile martorilor ascultați sub prestare de jurământ, din care se constată în fapt că, contravenientul Gheorghe Lepșa din comuna Budești, județul Argeș, a tăiat un păr de pe un loc asupra căruia e în indiviziune cu reclamantul Nicolae State Lepșa, tot din comuna Budești, județul Argeș, și cu care e în proces de partaj, proces pendinte actualmente la tribunalul Argeș;

Având în vedere că, faptul tăerei părului se probează atât cu procesul-verbal încheiat de jandarm la primele cercetări, cât și cu declarațiunile martorului Tănase Diaconu, ascultat sub prestare de jurământ, și cu însăși mărturisirea contravenientului care recunoaște faptul că a tăiat părul;

Având în vedere că, contravenientul, în apărare, depune cartea de judecată civilă de partaj No. 217 din 1911 a judecătoriei Budești și declară că a tăiat, dar a avut dreptul să taie acel arbore, fiindcă el, contravenientul, e în indiviziune cu reclamantul asupra pământului pe care se afla acel pom; că, ceeace judecata urmează, deci, a stabili ca chestie de drept, este: dacă un coindivizar, când taie lemne sau arbori din o pădure sau de pe ori ce altă proprietate, în care are drept în indiviziune și un altul, dacă, prin fapta sa, săvârșește sau nu contravenția prevăzută și pedepsită de art. 396 al. 3 cod penal;

Având în vedere că, în codul nostru penal avem două articole care pedepsesc pe acei cari vor tăia lemne sau arbori din pădure: e art. 309 al. 3, care pedepsește cu maximum amenzi de 25 lei și cu închisoare polițienească dela 1—15 zile, pe aceia cari

vor tăia lemne sau arbori din pădure; și, mai avem art. 309 al. 2 cod penal, care pedepsește de asemenea cu închisoare dela trei luni până la doi ani pe acel care va fi furat sau cercat să fure lemne tăiate sau nu din pădure;

Că, ceeace deosibește aceste două texte este faptul că art. 396 al. 3 nu cere și elementul însușirii lucrului altuia într'ascuns, element care se cere pentru săvârșirea delictului de furt, prevăzut și pedepsit de art. 309 al. 2; și, se cere acest element, la acest din urmă delict, chiar când e vorba de o pădure în care făptuitorul se crede a fi coproprietar (Cas. II, No. 272 din 1898; B. p. 642) aceasta fiindcă asupra fie-cărui copac are dreptul de coproprietar și un altul care e vătămat prin tăere (Cas. II, No. 272 din 1898; B. p. 642);

Având în vedere că, în speță, se constată, din debateri și declarația martorilor, că contravenientul n'a tăiat pomul într'ascuns, deci, a săvârșit o contravenție prevăzută și pedepsită de art. 396 al. 3 cod. penal; dar faptul că a tăiat acel arbore dintr'o proprietate asupra căreia avea și el drept, dar mai avea dreptul și altul, acest fapt întră sau nu în dispozițiunile art. 396 al. 3 cod. penal? Prin acest fapt, urmează a fi considerat contravenientul că a tăiat lemne din o proprietate străină?

Având în vedere că, între comoștenitori, afară de faptul morței lui decujus, și rudenia dintre ei care nu le poate produce nici o obligație reciprocă, nu mai există nici o altă legătură, așa că, din punct de vedere al interesului lor, ei urmează a fi considerați ca streini unul de altul, interesele unora ne fiind la fel cu ale celorl'alți, ci opuse; și, chiar când unul din ei face ceva privitor la lucrul comun, trebuie a se presupune că acela lucrează în interesul său propriu și nu în acela al celorl'alți coproprietari;

Că, în acest sens e doctrina în unanimitate (Laurent, t. 26, No. 440; Aubry et Rau, „Dela propriété“ No. 221; Guillouard I, p. 495);

Având în vedere că, în speță, inculpatul a tăiat un arbore asupra căruia în fie-care părțică are drept de coproprietate și un altul, reclamantul, care e vătămat prin tăierea lui, și prin urmare, prin aceasta, contravenientul a săvârșit faptul prevăzut și pedepsit de art. 396 al. 3 din codul penal, care articol cetit în ședință publică are copriinderea următoare;

Având în vedere că, în favoarea inculpatului, judecata găsește că sunt și circumstanțe atenuante, etc.

Pentru aceste motive, condamnă, etc.

Semnat: C. S. Ballan.

JURISPRUDENȚA STRĂINĂ

CURTEA DE APEL DIN PARIS

24 Februarie 1913

MORMÂNT DE FAMILIE. — DREPTUL CONCESIONARULUI DE A DISPUNE DE EL CONFORM DESTINAȚIEI SALE. — VĂDUVA. — FAMILIA CONCESIONARULUI. — ÎNMORMÂNTAREA EI ÎN CAVOUL FĂCUT DE BĂRBAT. — ART. 480 COD. CIV. ROM.

Deși concesionarul, care a zidit într'un cimitir un mormânt de familie, are asupra acestui mormânt un drept de o natură specială, care este afară din comerț și care, ca atare, nu poate fi nici vândut, nici licitat, nici împărțit, totuși acest concesionar este în drept a dispune de mormânt conform destinației sale și a hotărâ înmormântările ce urmează a se face în el, fie în timpul vieții sale, fie printr'un act de ultimă voință.

În consecință, concesionarul mormântului poate să impue moștenitorilor săi obligația de a rezerva un loc în acel mormânt pentru văduva sa, căci această soție se consideră ca făcând parte din familia concesionarului, chiar dacă el ar fi avut copii dintr'o căsătorie anterioară.

Acest drept poate fi exercitat chiar dacă dispunătorul ar fi epuizat prin liberalități toată partea sa disponibilă.

(Din Sirey 1913¹)

Observațiune. — Care este caracterul concesiunii unui teren într'un cimitir, pentru înmormântare? Chestiunea este controversată. În adevăr, unii consideră asemenea concesiune ca o locațiune, cel puțin în privința concesiunilor pe timp determinat, iar alții văd în această concesiune un contract special de natură a procura un drept real concesionarului. În privința concesiunilor perpetue se decide însă, în genere, că ele conferă concesionarului un drept real *sui generis*, care are multă asemănare cu dreptul de proprietate. Vezi tom. III, partea I al Coment. noastre, p. 719, nota 1 (ed. a 2-a) și tom. IX, p. 33.

În orice caz, mormintele de familie fiind proprietatea moștenitorilor concesionarului, în proporție cu partea lor ereditară, fiecare din ei poate să înmormânteze în ele pe membrii familiei sale, sub condiție de a respecta drepturile comoștenitorilor săi și de a se conforma regulilor edictate de autoritatea comu-

nală. Vezi tom. IV, partea 1, al Coment. noastre, p. 548, nota 3, (ed. a 2-a) și C. Nancy, Sirey, 89, 2. 188.

Concesionarul mormântului fiind proprietar, poate, de bună seamă, să impue, în această privință, voința sa moștenitorilor săi. Curtea decide, cu drept cuvânt, că soția concesionarului face parte din familia lui. El poate deci dispune înmormântarea ei în cavoul făcut de dânsul, și moștenitorii săi, fie chiar copiii născuți dintr'o căsătorie anterioară, trebuie să se supue acestei voinți.

Cât pentru chestiunea de a se ști cui aparțin rămășițele pământești ale omului și cine poate să hotărască locul înmormântărilor lor: moștenitorii defunctului sau soțul supraviețuitor? Această chestiune a dat adeseori loc, în jurisprudență, la desbateri pasionate, cu toate că pasiunile omenești ar trebui să dispară înaintea majestății morții. Credem că, în lipsa unei manifestațiuni a voinței defunctului, soțul rămas în viață poate dispune de rămășițele tovarășului său. Unul din soți fiind, în adevăr, confidentul cel mai de aproape și cel mai firesc al celuilalt, depozitarul ultimelor voinți și intențiuni ale defunctului, nimic nu este mai natural ca soțul rămas în viață, care a avut durerea de a perde pe tovarășul vieții sale, să aibă și mângâerea de a-și îndeplini ultima sa datorie către acela care lasă un gol atât de simțitor în inima și în existența lui. Unitatea de existență (*erunt duo in carne una*) și participarea la bucuriile și durerile vieții, crează pentru fiecare din soți o stare de lucruri excepțională, care trebuie să aibă precădere și înaintea căreia trebuie să dispară orice alte considerații. Și, în această privință, nici o deosebire nu este de făcut între bărbat și femeie. Acestea ni s'au părut în totdeauna adevăratele principii, pe care le-au consacrat atât o frumoasă decizie a Curții de apel din Trani (Italia), pe care am publicat-o și adnotat-o în *Cr. judiciar* din 1902, No. 19, cât și o carte de judecată, motivată într'on mod stăluit de către distinsul fost al nostru elev, d-l St. Scriban judecătorul oclului Ploești, *Cr. judiciar* din 1904, No. 19). Mai vezi asupra acestei chestiuni, tom. I al Coment. noastre, p. 735 (ed. a 2-a) și tom. X, p. 384. Cpr. Planiol, III, 1705, 8°, p. 330, 331 (ed. a 5-a), etc.

D. Alexandresco

1) Vezi o soluție identică a aceleiași Curți în Sirey, 93, 2, 189.